

Časopis studentů Katedry sociální patologie a sociologie
Pedagogické fakulty
Univerzity Hradec Králové



6.číslo | 20
březen | 14

EVENTUS PRO COLLEGIS

INTERVIEW:

PhDr. Jiří Kučírek, Ph.D.

Je trest skutečně trestem?

Příprava na SZZ

EKLEKTICKÝ ÚVOD



„Pane doktore, mohl byste napsat úvodník?“ ozve se nečekaná otázka. „Proč zrovna já, nechce se mi!“ reaguje ego stav Svobodné Dítě. „Úvodník do studentského časopisu, co je to za NESMYSL!“ rozhořčeně zvolá můj ego stav Kritický Rodič. „Ať si to dělají sami, je to ztráta času,“ stále si přísazuje Svobodné Dítě. „Přeci jim to nezkazíš, dali si s tím tolik práce,“ usměrňuje diskusi Pečující rodič. „Psal jsem někdy něco podobného? Jak na to?“ posuzuje situaci ego stav Dospělý.

Půjčuji si tedy předchozí výtisky časopisu a pročítám předchozí úvodníky. „Ti se zase předváděli!“ ihned prchlivě reaguje Svobodné Dítě. „Jak mám napsat něco podobného?“ hledá cestu Dospělý. „Úvodník – převodník, každý správný závodník má na lýtku převodník,“ brouká si kreativní reagující Dítě. „To je pěkná hloupost!“ rozhořčeně se ozývá Kritický Rodič. „Převodník, to je přece mandala - kruh, Jung, psychoanalýza,“ povídá si pro sebe Dospělý. „Nesmíš vypadat trapně!“ volá Kritický Rodič. (Mimochodem se mi vybavuje jedno z tradičních „klíčových iracionálních“ přesvědčení a racionálně emocionální terapie A. Ellise).

Svobodné Dítě částečně rezignuje. Kontrolu nad situací získává ego stav Dospělý a hledá cesty, jak opět splnit úkol. Destruktivní myšlenky tedy přerámuji a dívám se do své bohaté vybavené knihovny. Oči těkají z titulu na titul. „Kterou si vybrat?“ táže se ego stav Dospělý. „Je jich hrozně moc!“ volá reagující Dítě. „Proč nejsi kongruentní a autentický?“ z knihovny začal Dítě empaticky reflektovat také C. R. Rogers. „Musí to mít nějaký SMYSL, to je přece logoterapie“ Dospělý na to. Ruka řídící se intuicí Svobodného Dítěte vybírá situačně tu „pravou“. Ego stav Dospělý vybírá patřičné rozumné poselství: „Smysl se mění hodinu od hodiny, od člověka k člověku. Nepřerušene. A proto máme zodpovědnost. Proto máme uskutečňovat smysl“. (V. E. Frankl, 2005)

„Tak a teď už se konečně můžu projet na horském kole, nejdříve si musím vyčistit ten převodník,“ raduje se mé Svobodné Dítě. Přeji Vám za všechny moje ego stavy krásné jaro.

STANISLAV PELCÁK
pedagog Katedry sociální patologie a sociologie PdF UHK

OBSAH

INTERVIEW: PhDr. Jiří Kučírek Ph.D.	4-5
MOŽNOSTI NAVAZUJÍCÍHO MAGISTERSKÉHO STUDIA	6-7
PŘÍPRAVA NA SZZ – „TĚŽKO NA CVIČIŠTI, LEHKO NA BOJIŠTI“	8-9
NA SKOK V PROGRAMU PĚT P	10-12
JE TREST SKUTEČNĚ TRESTEM?	13
NEHODNI OBDIVU	14-15
SLOVNÍČEK	16-17
PRACOVNÍ LÉTO V USA	18-19
PATOLOGIE VŠEDNÍHO DNE	20-21
DOTEKY MÚZY	22-23
KNIHY, FILMY	24-25
AKADEMICKÝ SENÁT PEDAGOGICKÉ FAKULTY	26
JEDEN SVĚT V HK	27
STOA DISKUZNÍ KLUB	29
PEDAGOGICKÉ DNY	31
KONTAKTY	32



Foto: MB

INTERVIEW: PhDr. Jiří Kučírek, Ph.D.

TEXT: LENKA ANTALÍKOVÁ, LENKA POHOŘALOVÁ

Jak jste se vlastně dostal k práci pedagoga? Chtěl jste vždy učit?

Do školy jsem hned nemohl, byla různá výběrová řízení, dávaly se posudky a já jsem měl vždy tak hrozné posudky. Otec se neúčastnil žádných stranických akcí, nevstoupil do žádných organizací, a to se na mě podepsalo. Vyučil jsem se tedy SOUSTRUŽNÍKEM, pak jsem šel na gymnázium, poté uliční výbor udělil doporučení k přijetí ke studiu na VŠ.

Zpočátku jsem chtěl být inženýrem. Studoval jsem na technice, pak jsem ale zběhl na Filozofickou fakultu do Olomouce, kde jsem studoval sociologii a pedagogiku. V 75. roce před promoci jsem se ještě přihlásil do Prahy na Filozofickou fakultu na jednooborovou filosofii, abych si doplnil vzdělání, jelikož jsem měl pocit, že

mi něco pořád chybí. Po jejím vystudování a následném vystudování psychologie jsem začal pracovat v pedopsychologické poradně, poté jako vedoucí manželské poradny v Praze. Pracoval jsem na akademii ve filosofickém ústavu, z kádrových důvodů mi nebyla prodloužena pracovní smlouva, takže jsem pracoval jako redaktor.

Po 90. roce mě kamarádi nalákali na nově otevřenou Katedru filosofie v Olomouci, kde jsem se ale „neusídlil“, natrvalo jsem se tam přestěhovat nechtěl. Dozvěděl jsem se o výběrovém řízení v Hradci Králové a v Praze, takže jsme zprvu zaváhali, ale začal jsem učit tady. V komisi seděl i prof. Kraus - a to byl ten zlom - příjemná atmosféra v jednání a přístupu, to mě tady chytlo. Na některých fakultách mohou být neosobní a ne zrovna přátelské vztahy, kdežto

tady se cítím jako doma. :)

Cítíte se být spíše pedagogem, psychologem nebo filosofem? Který obor je Vám nejbližší?

Dnešní doba hranice mezi obory smazává, obory se vzájemně přelívají. Když máte psychologii potřebujete zároveň filosofii, když máte sociologii potřebujete ji také, protože z filosofie se všechny tyto vědy odštěpily. Já si vždycky říkám, že filosofie je jako tapeta na počítači, z které vystupují další obory. Já bych to vůbec nechtěl oddělovat, to nejde. Potřebujete ji ke všemu, když vystudujete pedagogiku, jste pedagog, když psychologii, jste psycholog, ale když vystudujete filosofii, tak nejste filosof.

Máte nějaký kariérní cíl, nebo sen?

Kariéra - car je auto, něco tlačit před sebou. Každý měl asi pocit nějak v životě zazářit, já když

jsem byl vedoucí v manželské poradně, tak jsem si to asi zažil, takže to už jsem si asi splnil. A teď...asi dělat práci, která mě baví. Jediné, co mi ale na učení hodně chybí je praxe. Být učitelem bez praxe, to je jako učit vařit bez kuchyně, to nejde. Vyběhnout a mít praxi, to člověka zachraňuje, aby nezblblnul. Když jenom učíte, tak si za chvíli myslíte, že všechno víte, a to jste skončil.

Jak rád relaxujete?

Já miluju cestování, rád chodím, na kole jezdím. Auto jsem prodal, takže když teď cestuju, tak si můžu přitom čist a to je perfektní. Televizi doma nemám a lituju všechny, kteří ji doma mají a sledují ji.

Jsem šileně lenošný. :) Mám rád povalování a čtení, když „nesmím“. Ono se totiž nejlíp odpočívá, když máte moc práce. :) Taky procházky po lese, ale nemám rád předepsané cesty, rád bloudím, baví mě jít vždycky mimo a najít si vlastní cestu.

Jak se dá spojit práce pedagoga s rodinným životem?

Kámen úrazu je, že si „jenom čtu“, že pořád něco hledám. Místo toho, abych někam s někým šel, tak jsem doma... ale člověk se nezmění.

Máte recept na to, jak nevyhořet?

To já nevím, co to je. :) Já si vždycky říkám, že tak z 10 lidí vás minimálně 2-3 podvedou a vy se přece nemůžete kvůli 2-3 lidem naštvat na všechny zbývající. To je život. Problémy patří k životu. Čím je život složitější, tím je hezčí; je blbost si ztěžovat. Takže nebrat nic vážně, ze všeho si dělat legraci.

Co je podle Vás krizí dnešní společnosti?

Krize - příležitost, šance, změna. Dnešní společnost je změna, proměna. Jak řekl Luhmann: „bude líp a bude hůř“, a tak je to v životě. A kdo nadává, že je nějaký problém, tak mu říkám, že se píše teprve rok 2014, takže o co jde :)

Krize...možná strach z prázdnoty, že nic se nenabízí a člověk potřebuje mít vizi, ideu. Něco jako útek dopředu, neumíme se pozastavit. Modernost pro nás znamená odmítání tradic a to je ten největší karambol. Jsme moc racionální, jsme spoutaní logikou a kritikou, proto když jste nešťastní, dívejte se na děti, ty to nemají, jsou spontánní. My se moc kontrolujeme rozumem, ale možná proto nás tak

přitahuje všechno, co se nesmí, co se zakáže, u čeho rozum řekne: „Neměl bys.“ A nejvíc přitahuje sex a alkohol.

Jaká by byla pro Vás ideální dovolená?

Takové jaké byly, byly dobré. Jak to život přinese, tak to přijmu. V Zanzibaru jsem teda ještě nebyl, ale ani nemám takovou touhu. :)

Co rád jíte?

Všechno. Když se na mě nedá pozor, tak sním všechno v okolí. :)

Jaké je Vaše oblíbené pití?

Destiláty ne, víno taky ne, takže pivo desítku.

Jaké máte oblíbené filmy? Nebo raději zajdete do divadla?

Já jsem takový nekulturní člověk. Asi spíš knihy, hudbu. Mám rád třeba Wagnera. :)

Co by byl ideální dárek pro Vás?

To právě nechci vědět, pak by to nebylo žádný překvapení. Až to přijmu, tak to přijmu.

Vzkaz studentům

Nebát se! :)

**ŽIVOT JE JAKO ÚZKÁ LÁVKA, PO KTERÉ MUSÍTE JÍT,
A DŮLEŽITÉ JE SE NEBÁT.**

**CHOVEJ SE K DRUHÝM TAK, JAK CHCEŠ,
ABY SE ONI CHOVALI K TOBĚ.**

MOŽNOSTI NAVAZUJÍCÍHO MAGISTERSKÉHO STUDIA

TEXT: Bc. ALENA MUZIKANTOVÁ, Bc. KLÁRA MEJSNAROVÁ

„Studium vzdělává mládež, těší starce, kráší šťastné chvíle,
je útočištěm a útěchou v neštěstí.“

Cicero Marcus Tullius

Následující informativní článek se zabývá velmi aktuální otázkou, nad kterou jistě přemýšlí téměř všichni současní studenti třetího ročníku bakalářských studijních oborů Sociální patologie a prevence a Sociální komunikace v neziskovém sektoru.

Článek, jak již vyplývá z názvu, pojednává o možnostech navazujícího magisterského studia, které se studentům Katedry sociální patologie a sociologie PdF UHK naskýtají. Prostřednictvím článku chceme tedy studentům podat aktuální informace o studijních oborech, kterými mohou pokračovat ve své studijní dráze.

Absolventi Sociální patologie a prevence a Sociální komunikace v neziskovém sektoru se mohou rozhodnout pro pokračování v navazujícím studiu na své alma mater - PdF UHK, a to v oboru Sociální pedagogika. Mohou také studovat na mnoha univerzitách napříč celou Českou republikou – v sousedních Pardubicích, dále v Praze, směrem na jih v metropolích Moravy – Brně a Olomouci - a také v centrech Moravskoslezského kraje – Opavě a Ostravě.

V následující tabulce je uveden přehled navazujících magisterských studijních oborů, ze kterých si mohou absolventi studijních oborů Katedry sociální patologie a sociologie PdF UHK vybírat:

Univerzita	Fakulta	Studijní obor	Přijímací řízení
Univerzita Hradec Králové	Pedagogická fakulta	Sociální pedagogika	písemný test
Univerzita Pardubice	Filozofická fakulta	Resocializační pedagogika	ústní pohovor
Univerzita Karlova Praha	Filozofická fakulta	Sociální pedagogika	písemný test, ústní pohovor
Univerzita Karlova Praha	Filozofická fakulta	Andragogika a personální řízení	písemný test, ústní pohovor
Univerzita Karlova Praha	1. lékařská fakulta	Adiktologie	písemný test, ústní pohovor
Masarykova univerzita Brno	Filozofická fakulta	Andragogika	písemný test
Masarykova univerzita Brno	Pedagogická fakulta	Sociální pedagogika	písemný test
Univerzita Palackého v Olomouci	Pedagogická fakulta	Pedagogika-sociální práce	písemný test
Univerzita Palackého v Olomouci	Pedagogická fakulta	Pedagogika-veřejná správa	písemný test
Univerzita Palackého v Olomouci	Pedagogická fakulta	Řízení volnočasových aktivit	písemný test
Univerzita Palackého v Olomouci	Filozofická fakulta	Andragogika	ústní pohovor
Slezská univerzita v Opavě	Fakulta veřejných politik	Veřejná správa a sociální politika	písemný test
Ostravská univerzita v Ostravě	Pedagogická fakulta	Sociální pedagogika	písemný test

Požadavky k přijetí na navazující studium se pochopitelně liší v závislosti na podmínkách stanovených danou katedrou. Konkrétní požadavky k přijetí ke studiu je třeba včas prostudovat na webových stránkách dané univerzity, popřípadě ověřit přímo telefonátem na studijní oddělení.

Absolventům Sociální patologie a prevence a Sociální komunikace v neziskovém sektoru se tedy nabízí značně diverzifikovaný výběr navazujících magisterských oborů – od Sociální pedagogiky, Andragogiky, Resocializační pedagogiky až po studium Adiktologie na 1. lékařské fakultě v Praze aj.

Cílem článku není sdělit, který z výše uvedených oborů je pro další studium ideální, jelikož takové rozhodnutí musí nakonec učinit každý student sám. Rozhodnutí je pochopitelně velmi individuální; je závislé zejména na osobních preferencích, požadavcích a představách samotného studenta.

Rozhodovací proces vedoucí ke konečnému a pevnému rozhodnutí, kterému z nabízených oborů dá student přednost, může být do jisté míry ulehčen určitými „vodítky“. Ve výběru návazného studia hrají svou roli zejména následující parametry: koníčky a zájmy, místo studia (jeho vzdálenost od místa bydliště), finance (za ubytování, stravování, dopravu apod.), časová náročnost (zejména pokud budete při studiu pracovat), šance na přijetí ke studiu (lze zjistit ze statistik o počtu uchazečů a počtu přijatých na daný obor z minulých let), uplatnění po studiu (je vhodné si rozmyslet, zda bude možné znalosti a dovednosti získané během studia uplatnit v praktickém, tj. v pracovním životě) aj.

V našem případě (a věříme, že i v případě většiny současných „prváků“) bylo rozhodnutí pro studium zdejšího navazujícího studia Sociální pedagogiky jednoznačné. Výhody, které z takového rozhodnutí vyplývají, jsou zcela nesporné – studium v místě bydliště, ve studijním prostředí, které je nám důvěrně známé a především se skupinou lidí, které známe z předchozího bakalářského studia a s nimiž si rozumíme.

Vzhledem k tomu, že jsme se rozhodly pro studium zdejšího navazujícího oboru Sociální pedagogika, můžeme své dosavadní zkušenosti vyjádřit pouze k tomuto oboru. S kvalitou výuky i s přístupem vyučujících jsme prozatím velmi spokojené a jsme si jisté, že bychom studium Sociální pedagogiky za jiný obor neměnily.

„TĚŽKO NA CVIČIŠTI, LEHKO NA BOJIŠTI.“

TEXT: Mgr. STANISLAVA HOFERKOVÁ, Ph.D.

Třetí ročník se pomalu připravuje na státní závěrečné zkoušky (SZZ), proto si pojdme shrnout nejdůležitější informace. Článek o SZZ z pohledu studentů již v minulém čísle Eventu zazněl, proto se v tomto článku zaměřím spíše na pohled vyučujícího.

Znění okruhů SZZ je odlišné od let minulých, proto si v první řadě musíte najít platné okruhy ve FISu (s vyhledáním pomůže studijní poradce, slečna Malířová či zkušenější spolužák).

Průběh SZZ určuje předseda komise, ale většinou se začíná obhajobou bakalářské práce. K obhajobě doporučuji donést svázanou práci (v případě, že budete potřebovat v práci listovat), vytištěné posudky vedoucího a oponenta práce a další materiály k obhajobě (např. knihy, články). Budete vyzváni, abyste svoji práci stručně představili. Zaměřte se na cíl práce, strukturu, metodologii empirické části, hlavní výsledky – vaše představení práce by mělo být jasné, stručné, výstižné, mělo by trvat zhruba 5 minut. Následně se vyjadřujete k posudkům (z posudků bakalářské práce se ne-

dozvíte navrhované známky, protože celkový výsledek závisí z velké části na vašem výkonu, vaší připravenosti). Je vhodné poděkovat konzultantovi i oponentovi práce za podnětné připomínky (myslete na to, že vypracování posudku trvá vyučujícímu i několik hodin a někdy i dnů). Zaměřte se na připomínky v průběhu celého posudku, pak zodpovězte otázky/připomínky v závěru posudků. Přípravu obhajoby můžete mít napsanou a přichystanou k ruce, kdybyste ztratili nit či byli nervózní a potřebovali oporu. Doporučuji nezanedbat přípravu obhajoby, neboť je součástí SZZ a dotváří celkový dojem o výkonu studenta.

Přípravu na předměty státní závěrečné zkoušky byste neměli redukovat na studium materiálů od vyšších ročníků a už vůbec ne z materiálů kolujících po internetu. Nikdy si totiž nemůžete být jistí, zda informace v materiálech jsou správné (a studium z těchto zdrojů vyučující většinou stejně poznají). Doporučuji studovat z knih, skript a učebních textů a doplňovat poznámkami z přednášek. Dobrou variantou

je vypracovávání okruhů ve skupině spolužáků – nezapomenejte si však jasně stanovit, jak mají vypracované okruhy vypadat (množství textu na jeden okruh, podoba textu - odrážky nebo souvislý text, odkazy na zdroje apod.). Nezapomínejte se zaměřit nejen na teorii samotnou, ale také na autory, představitele a legislativu (není zásadní, že si nevzpomenete na všechny formy šikany, ale měli byste vědět, že šikanou se u nás zabývají např. Kolář, Říčan, Martínek a že existuje metodický pokyn MŠMT k prevenci a řešení šikanování a další strategické materiály a dokumenty). U státní závěrečné zkoušky byste měli prokázat, že se orientujete v oboru (předmětech), měli byste umět propojovat vědomosti z různých předmětů a zapojit i zkušenosti z praxí.

Důležitou součástí SZZ je prostudovaná literatura a odborné portfolio. Seznam literatury by měl odpovídat normě podle bibliografické citace a měl by obsahovat pouze ty tituly, které jste skutečně prostudovali. Portfolio obsahuje seminární práce, deníky praxí, potvrzení o účasti na kurzech, dobrovol-

Státní závěrečné zkoušky jsou zúročením vašeho předchozího studia. Přípravu byste neměli podcenit, ale jak se říká: „Těžko na cvičišti, lehké na bojišti.“

Státní závěrečné zkoušky oboru Sociální patologie a prevence se skládají z předmětů: Sociologie a sociální patologie (zkratka SOCPAT – 21 okruhů), Sociální pedagogika a psychologie (SOCPEPS, 15 otázek ze sociální pedagogiky a 15 z psychologie) a Trestní právo a legislativa v pomáhajících profesích (TRPLEG, 10 okruhů z trestního práva hmotného, 8 z TP procesního a 7 z legislativy v pomáhajících profesích).

Předměty oboru Sociální komunikace v neziskovém sektoru jsou Právo v neziskovém sektoru (PRAVNS, 16 okruhů), Sociologie a sociální komunikace (SOCKOM, 21 okruhů) a Sociální pedagogika a psychologie (SOCPPSY, 15 okruhů ze sociální pedagogiky a 15 z psychologie). Součástí SZZ obou oborů je obhajoba závěrečné práce.

nictví apod., a je vaší „studijní“ vizitkou. Do portfolio i literatury mohou vyučující v průběhu zkoušky nahlédnout a mohou se vás dotazovat na jeho obsah. Ráda bych ještě připomněla, že SZZ jsou významnou společenskou událostí a kromě vědomostí byste měli dbát i na zevnějšek (neboť úprava ze-

vnějšku do velké míry vypovídá i o naší sociální inteligenci). Zapovězené jsou rifle, kratasy, bermudy, minisukně, divoké výstřihy a vyčuhující spodní prádlo, z bot pak tenisky, sandále či žabky. A jak se tedy vhodně obléci na státní závěrečnou zkoušku? Oblečení by mělo být hlavně pohodlné, čisté

a vkusné (neustále padající ramínko z ramenou či prosvítající šaty vám na klidu a jistotě nepřidají). Pánové zvolí oblek, dámy si mohou vybrat mezi společenskými kalhoty, sukní či šaty. Doporučuji hlavně dívkám/ženám vkusnou manikúru, make-up a střizlivé doplňky.

NA SKOK V PROGRAMU PĚT P

TEXT: ŠTĚPÁNKA KRYSPÍNOVÁ
FOTOGRAFIE: Bc. DAVID REJLEK, DiS.

Nestačí vám teorie? Hledáte praxi navíc? Máme pro vás inspiraci!

O co jde? / KAM?

Prevence, pomoc, péče, podpora a přátelství

Tímto PATEREM je svázán celý dobrovolnický program Pět P, jehož podstatou je mentorský vztah mezi dítětem (6-15 let) a dobrovolníkem. Do programu jsou zpravidla přihlášeny děti v náročné životní situaci. Může se jednat například o dítě s jakoukoliv nepříznivou situací v rodině, dlouhodobými problémy ve škole.

Celý program je odkoukán dle vzoru z USA Big Brothers, Big Sisters. Jednotlivé poskytovatele Pět P u nás sdružuje Asociace Pět P v ČR pod Big Brothers, Big Sisters International. V současnosti funguje v Evropě Pět P ve více než 35 zemích.

V ČR se můžete zúčastnit Pět P ve 24 městech, například v Praze, Brně, Olomouci, Českých Budějovicích a v Královéhradeckém kraji v Jičíně. Kompletní seznam zapojených měst s kontakty najdete na oficiálních stránkách programu www.petp.cz v sekci Členové Asociace Pět P v ČR.

Co všechno musí dobrovolník splnit? / KDO?

- věk 18+,
- trestní bezúhonnost,
- 2-3 hodiny volného času za týden po dobu nejméně deseti měsíců,
- absolvování vstupního výcviku.



Jak vše probíhalo? / JAK?

Po přihlášení do programu v Jičíně coby dobrovolník jsem byla pozvána k osobnímu pohovoru, který se týkal mé motivace jít do programu včetně mých obav a toho, co bych dítěti mohla nabídnout.

Po předložení výpisu z rejstříků trestů a po absolvování psychotestů jsem byla pozvána na vstupní výcvik. Ten, kterého jsem se zúčastnila, trval tři dny. Vedle nacvičování konkrétních situací, kterých jsme se obávali, nám byly poskytnuty všechny možné potřebné materiály, jak být správným dobrovolníkem. Na to navazovaly další naše aktivity. Prošli jsme si i smlouvu o spolupráci a to, co všechno bude obsahovat. V neposlední řadě jsem také měla možnost poznat blíže ostatní dobrovolníky a své budoucí supervizory.

Poté už člověku zbylo jen čekat a čekat, než mu bude přiřazeno dítě podle společných zájmů a povahy.

Poté, co koordinátoři to „mé dítě“ vybrali, informovali mě o jeho zájmech a životních podmínkách. A první formální schůzka i s rodičem popř. státním zástupcem dítěte za přítomnosti koordinátora byla před námi. První schůzku vedl koordinátor a skutečně to byla velice formální schůzka. S dítětem jsem si moc nepovídala, neboť se podepisovaly smlouvy a stanovovaly se podmínky setkávání. Rodič Vám řekl svoje požadavky, zda chce, abyste se setkávali pouze u nich doma, zda dítě může ze schůzky přijít domů samo, zda dítě může manipulovat s penězi atd.

Počínajíc touto schůzkou před námi stála řada setkání už jen já a dítě. Samozřejmě jsem byla z prvních schůzek nesvá, ale na to jsem byla vstupním výcvikem připravená a jakékoliv sebemenší problémy mi pomohli vyřešit supervizoři a ostatní dobrovolníci na společných supervizích, jež se konaly každý měsíc.

Ze začátku chvíli trvalo, než se mi můj „novej kámoš“ otevřel a začali jsme se mezi sebou naplno bavit. Proto jsem vymýšlela na každou schůzku nějaký zajímavý program a později, z čehož jsem měla velkou radost, si už „můj kámoš“ sám říkal, co by rád podnikl. Tyhle naše schůzky mi přinesly spoustu zážitků. Vážně těch dvou hodin týdně nelituji. A stálo za to pozorovat, jak se vlastně náš vztah vyvíjí a roste.



Zprvu jsme podnikali menší výlety. Ani si nedovedete představit, jakou radost měl, když jsme mohli jít s naším psem, protože zvířata zbožňoval a žádné mít doma nemohl. Dále jsme často vyráběli všechno možné, našimi největšími počiny byl čtyřmetrový řetěz na vánoční stromek a kartonové auto pro jeho mladšího brášku. Když nám počasí nepřálo, využili jsme možnosti náš společný čas trávit v NZDM Exit. Tam jsme se zdokonalili ve fotbálku, šipkách, kulečnicku a dalších všemožných hrách. Možnosti sportovního vyžití pro nás představovaly volné vstupy do Aqua centra a na veřejné bruslení.

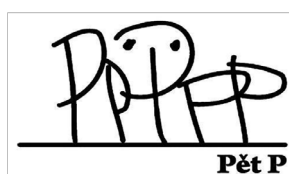
Po několika měsících se konala hromadná setkání všech dvojic. Konečně jsem poznala děti ostatních dobrovolníků, jež jsem znala z vyprávění ze supervizi.

Ovšem aby to nebyl samý med, po několika měsících pravidelného setkávání se nám dařilo narážet na jeho situaci doma, kdy jsem byla nejednou zaskočena a nemohla jsem se dočkat supervize. Pokud jsem se dozvěděla něco velmi naléhavého, řešilo se to okamžitě. Dobrovolník má možnost si kdykoliv říci o individuální supervizi.

V mém případě se jednalo o podezření, že se maminka dopouští určitého násilí, ihned byla navázána spolupráce s OSPOD a během supervize se tento problém řešil dost dlouho, včetně toho, že si rodič mohl materiály vyžádat právě i s mým jménem. Všichni dobrovolníci jsme si představovali situaci, jak bychom asi měli zareagovat. Mamince byla „vypsána pohledávka na zlepšení vztahu s jejím synem“ a já se dočkala zdárného „happy endu“.

Naše spolupráce byla po roce ukončena a vyvrcholila posledním hromadným setkáním s dalšími končícími dobrovolníky, byla to taková rozlučková party. Až z toho bylo člověku trochu smutno. Se svým kámošem se teď občas potkám ve městě. Vždy se na sebe usmějeme a radostně v rychlosti prohodíme pár slov o tom, jak se nám daří.

Studovat do Hradce jsem odcházela s myšlenkou, že v Pět P už pokračovat nebudu. Koordinátorka projektu mě však zkontaktovala s tím, že pro mě má o něco staršího raubíře a že se k němu jiní dobrovolníci nehodí. Po krátkém přemlouvání jsem samozřejmě kývla.



Více informací: www.petp.cz a www.hest.cz

JE TREST SKUTEČNĚ TRESTEM?

TEXT: TOMÁŠ KUŽEL, DiS.

Represe a prevence – dva neodmyslitelné pojmy v našem studiu. Každý z nás směřuje k jednomu z těchto směrů. Osobně své orientování vidím spíše v represivní složce působení. Čím více se dostávám do prostředí vězeňství v naší zemi, tím více mě, a nejenom mě, zasáhá mnoho věcí.

Do vězení se nedostane člověk za bagatelní trestný čin, ale z důvodu, že uložené alternativy selhaly. Právě pobyt ve věznici by měl být pro odsouzeného skutečně trestem. Vězení má bezpochyby jistý význam – umožňuje zejména izolaci pachatele před společností, ale i prostor pro změnu. V očích veřejnosti se nynější pobyt ve vězení podobá „pobytu v příjemném rekreačním zařízení, zdarma nabízející chutnou stravu, zdravotní péči i bohaté kulturní vyžití“ (Tomášek, 2010, s. 205).

V současně nastaveném systému vězeňství mnozí nepovažují samotný trest za natolik znevýhodňující vůči ostatním členům společnosti, kteří jsou na svobodě. Přísnost a délka trestu jsou nepochybně důležitými aspekty. V české společnosti však panuje názor, že odsouzení nemusí ve výkonu trestu pracovat. Jedná se o „neznalost“ zákona o výkonu trestu odnětí svobody, kvůli které jsou vězni veřejností ještě více stigmatizováni. Zákon uvádí, že každý vězeň je povinen pracovat, pokud není uznán dočasně neschopným či zdravotně nezpůsobilým. Fakt, že vězni musí pracovat, ví jen nepatrná hrstka „vyvolených“ v naší společnosti; z vlastních zkušeností vím, že i někteří zaměstnanci PMS ČR si nejsou této povinnosti vědomi.

Dříve, od zavedení Pensylvánského systému v 18. století, byla fyzická práce hlavní náplní výkonu trestu. Dlouho panoval v represivní společnosti názor, že fyzickou prací dochází k odpoutávání vědomí od „tužeb patologických ideálů a cílů“ a nedochází k vyvolávání frustrace, která vede až k vnitřní agresi, jež se projevuje spácháním dalšího trestného činu. Pravidelná a monotónní práce však nebyla tou správnou cestou ke skutečnému trestu pro osoby, které se vážně provinily proti řádu společnosti.

Byť se může jevit, že fyzická práce je nezbytným požadavkem skutečného a opravdového trestu, účel práce v dnešních věznicích je poněkud odlišný. Nyní je fyzická práce součástí minimálního programu zacházení. Fyzická práce umožňuje kvalitně a účelně trávit čas v nápravných zařízeních. V jistém slova smyslu se jedná o specifickou prevenci, kdy je dán odsouzenému minimální prostor k páchání negativních jevů ve vězení.

Trest by měl být zaměřen na předjímání následků a domýšlení pravděpodobných důsledků rozhodnutí u odsouzených. Důsledky každého jednání není možné vždy přesně předpovědět, ale lze je s určitou mírou předvídat. Pokud není člověk psychicky vychýlený, lze i prostřednictvím „pracovní terapie“ pracovat na změně životního náhledu a jeho postojích. A věřím, že je to možné. Sice to trvá určitou dobu, vyžaduje to jiný režim, ale je to zásadní. Jen čisté omezení na svobodě nestačí a pachatele nezmění.

Aby v dnešní postmoderní době byl trest trestem skutečným, je potřeba splnit jednu podmínku. Je nutné dostat do vězeňství více finančních prostředků, které umožní vznik nových pracovních míst pro vězně. Tím bude účelněji tráven volný čas odsouzených, který může vést k „reálné“ resocializaci pachatele, částečnému pokrytí nákladů na uvěznění a v neposlední řadě i k minimálnímu odškodnění poškozených.

NEHODNI OBDIVU

TEXT: PETR KURÁŇ, MICHAELA JAŠKOVÁ

Tentokrát jsme se rozhodli představit rubriku Nehodni obdivu trochu jinak. Vybrali jsme si jednu postavu sériového vraha z minulosti a jen velmi amatérsky jsme se pokusili sestavit na základě o něm zjištěných informací jeho profil tak, jak to má ve své knize Psychologie sériových vrahů: 200 skutečných případů brutálních činů sériových vrahů současnosti Andrej Drbohlav. Doporučujeme ji k přečtení, stejně jako knihu Panoptikum sexuálních vražd: Když vzlétne děs a nevíra... od Viktorína Šulce. Z této knihy jsme čerpali informace o pachateli. Sami po přečtení těchto knih zhodnoťte, jak se nám náš pokus zdařil.

>>SVATOSLAV ŠTĚPÁNEK<<

Počet obětí:	3 (podezření na další 2)
Přezdívka:	Roudnický fantóm
Rok narození:	? (pravděpodobně 1912)
Modus operandi:	kladivo, pistole, nůž, sekera
Sexuální preference	heterosexuality, sadismus, fetišismus
Lokalita:	Československo - Roudnice nad Labem
Věk první vraždy:	16
Vražděná aktivita:	1928 - 1936
Prediktory:	v dětství týrání vrstevníků, hostilita ke zvířatům, automutilace, chatrná tělesná konstituce, prodělaný zánět mozkových blan
Typ vraha:	sériový vrah, vrah z žádosťivosti, vrah z nadšení, vrah z postu síly
Typ oběti:	ženy, v jednom případě malý chlapec
Trest:	trest smrti

Svatoslav byl dvaceti pětiletý muž, který žil se svou matkou v Roudnici nad Labem. Jeho matka byla učitelka a jeho otec byl inženýr chemie (v době vyšetřování už nežil) – dalo by se říct, že jejich rodina patřila k těm „lepším“. Dále měl dva sourozence, ti ale žili na Slovensku. (Šulc, 2000, s. 40)

Svatoslav neměl dobrou pověst a už ve svém dětství se u něj objevovaly úchylné a sadistické sklony (např. házel dětem do vlasů hořící sirky nebo týral zvířata k smrti). Ve škole příliš neprosplával, ale podařilo se mu vyučit se zahradníkem. Byl však často nezaměstnaný. (Šulc, 2000, s. 40-41)

Otec ho trestal za každou maličkost; naopak matka chtěla Svatoslava neustále chránit před celým světem. Když měl být stíhán pro krádež, zajistila mu jeho matka dobrozdání o polehčujících okolnostech u pražského psychiatra. Dále mu zajistila alibi při jeho dvou pokusech o vraždu. (Šulc, 2000, s. 41)

V lednu 1936 se dvakrát pokusil o vraždu. Růženu Jebavou, tehdy třináctiletou školačku, střelil do levé lopatky, když se vracela liduprázdnou krajinou s kamarádkou ze školy. Jen zázrakem projektil těsně minul srdeční sval a Růžena přežila. (Šulc, 2000, s. 40)

Druhý pokus o vraždu se odehrál na okresní silnici, když se matka dvou dětí Zdeňka Drobná vra-

cela z nemocnice z návštěvy nemocného manžela. Svatoslav ženu hrubě strčil, až spadla do příkopu, a sprostě jí nadával. Zdeňka se zvedla a snažila se odejít, Svatoslav ji ale dohonal a nasadil jí střelnou zbraň přímo na srdce. Zdeňka mu ale duchapřítomně srazila ruku, takže ji projektil trefil do břicha. Postřelená utekla do polí, kde ji Svatoslav pronásledoval, po chvíli se však vrátil ke svému kolu... (Šulc, 2000, s. 40)

V dubnu 1936 odjela Svatoslavova matka na Slovensko a Roudnici kolovala další děsivá zpráva – při roznáše mléka zmizela mlékařka Trísková. Její poslední kroky měly končit u Štěpánkových kolem 6-7 hodiny ranní, manžel Trískové však vypověděl, že mluvila se sousedkou ještě v 9 hodin. Pátrání se tedy přesunulo jinam a k objevení těla prozatím nedošlo. (Šulc, 2000, s. 41-42)

Jeho další obětí se stala v květnu 1936 sestřenice Jiřina Šťastná, která Svatoslavovi nosila o nedělích obědy. Když se jednu neděli nevracela, její matka se vydala ke Štěpánkům, kde ve vaně překryté plechy našla tělo své dcery. Při výslechu se Svatoslav doznal, že Jiřinu střelil do obličeje, a na otázku, co chtěl udělat s tělem, odpověděl: „Rozřezal bych jej a zakopal na zahradě“. (Šulc, 2000, s. 42-43)

Po rozkopání zahrady bylo nalezeno i tělo mlékařky Trískové. V tu dobu už měl za sebou Svatoslav doznání k dvěma pokusům o vraždu. Dále se Svatoslav doznal k vraždě pětiletého Brožovského, kterého v r. 1928 ze zlosti utloukl kladivem. Následně byl Svatoslav v podezření ještě ze dvou vražd. (Šulc, 2000, s. 43-45)

Lékaři uznali vraha za přičetného a plně zodpovědného za své jednání. Svatoslav Štěpánek byl odsouzen k trestu smrti provazem a v listopadu 1938 popraven. (Šulc, 2000, str. 45)

Vybrané pojmy v souvislosti s tímto pachatelem:

HOSTILITA KE ZVÍŘATŮM - Nesnášenlivost, týrání zvířat. Kellert a Felthous připomínají, že je třeba tento jev vnímat jako dlouhodobý a komplexní proces a nikoli jen jako samotný akt. (Drbohlav, 2013, s. 82) Společně vytvořili soubor motivů, které se projevují v chování hostilních osob. Patří sem např. vykonávání msty na zvířatech, snaha pro vlastní pobavení vyvolat zděšení u druhých lidí, nespecifický sadismus a další. Výše zmínění autoři prokázali souvislost mezi stupňováním sadistického násilí a týráním zvířat. Jejich Kansaská studie zjistila téměř 60 % výskyt hostility ke zvířatům mezi jedinci s recidivní násilnou kriminální zkušeností. (Drbohlav, 2013, s. 83)

AUTOMUTILACE (SELF-MUTILATION) - Jedná se o typ sebepoškozování, motivovaného nejčastěji psychotickou poruchou. Často je namířeno proti konkrétní části těla. Může se také vyskytnout jako následek sadomasochistických sexuálních praktik. Vyvoláno může být také zátěžovou situací. (Drbohlav, 2013, s. 88)

SÉRIOVÝ VRAH (SERIAL KILLER, SERIAL MURDER)- Za sériovou vraždu považujeme spáchání dvou nebo více vražd v řadě za sebou, jedním, či více pachateli v průběhu různých událostí a zpravidla v odlišných časech. (Drbohlav, 2013, s. 15)

VRAH ZE ŽÁDOSŤIVOSTI (LUST KILLER) - Motivuje jej sexuální uspokojení. Nene s sebou prvky sadismu, nekrofilie či antropofagie. Tento typ vrahamá požitek z torturizace své oběti. Předlohou k mučení mu bývá sadomasochistická pornografie či hororový film. Bývá těžko odhadnutelný, spíše nenápadný a tichý. (Drbohlav, 2013, s. 34)

VRAH Z NADŠENÍ (THRILL KILLER) - Takový vrah zabíjí z nadšení a pro získání zkušenosti. Vraždá je pro něj adrenalinovým sportem. Je to další krok na cestě za uspokojením dosud nezrealizovaných představ. Přítomny jsou u něj sklony k sadismu. (Drbohlav, 2013, s. 34)

VRAH Z POSTU SÍLY (POWER SEEKER) - Žene ho touha ovládat život druhého a určit jeho skon. Chce mít pocit kontroly a dominance. Bývá to důsledkem silné autokratické výchovy, která na něj byla v dětství jedním z rodičů uplatňována. (Drbohlav, 2013, s. 35)jednoho z rodičů.

PSYCHOTERAPIE A PORADENSTVÍ

TEXT: BARBORA JANDEROVÁ, KATEŘINA MACHKOVÁ

Psychoterapie a poradenství jsou pojmy, které se mnohdy zaměňují nebo je jim přisuzován stejný význam.

Psychoterapie = léčení duševních chorob a hraničních stavů psychologickými prostředky, tj. slovem, gestem, mimikou, mlčením, případně úpravou prostředí; je jedním z účinných způsobů psychické pomoci, plánované, promyšlené a prováděné odborníky.

Poradenství = činnost, dnes týmová (psychologové, pedagogové, sociologové, neurologové, psychiatři, sexuologové, právníci aj.), zaměřená na překonání problémů.

Hlavním rozdílem mezi psychoterapií a poradenstvím je délka a intenzita setkávání se s klientem. U psychoterapie je setkávání častější a intenzivnější (až několikrát do týdne). Psychoterapie také oproti poradenství jde do hloubky problému jedince či skupiny a snaží se nějakým způsobem změnit člověka. Poradenství se soustředí na aktuální problém a jeho řešení. Psychoterapie zasahuje do minulosti.

Klient = osoba, která využívá služeb; v klinické psychologii se používá více než pacient.

Terapeut = ten, kdo léčí, respektive osoba, která je vyškolená v metodách léčení a rehabilitace, a to bez užití léků nebo chirurgických zákroků.

Terapie = léčení tělesných nebo duševních poruch a poruch chování.

Některé oblasti, při kterých psychoterapie pomáhá:

Anorexie (mentální) = vyhladovění sebe sama; dle MKN-10 porucha vyvolaná úmyslným snižováním váhy, které si způsobuje postižený tím, že se vyhýbá jídlu a užívá další způsoby snižování váhy jako vyprovokované zvracení, užívání laxativ, diuretik, nadměrné cvičení apod. Důvodem je strach z obezity. Patří do poruch příjmu potravy (PPP).

Bulimie (mentální) = označována jako chorobná žravost, dle MKN-10 syndrom, který zahrnuje opakující se záchvaty přejídání velkými dávkami jídla během velmi krátké doby, vyvolané touhou po jídle, spojenou se snahou potlačit důsledky (zvracení, užívání laxativ, diuretik apod.) Také patří do poruch příjmu potravy.

Burn-out syndrom = syndrom vyhoření; ztráta profesionálního zájmu nebo osobního zaujetí u příslušníka některých pomáhajících profesí.

Deprese = doslovně stlačenosť; chorobný smutek; duševní stav charakteristický pocitem smutku, skleslosti, vnitřního napětí, nerozhodnosti, ztrátou zájmů apod.

Fobie = chorobný strach z určité osoby, zvířete, předmětu, jevu, situace apod. (více v 2. čísle našeho časopisu).

Frustrace = stav zklamání, zmaření. Vzniká, pokud je člověku (zvířeti) zabráněno dosáhnout cíle.

Konflikt = rozpor, spor, současné střetávání protichůdných tendencí.

Stres = nadměrná zátěž neúnikového druhu, která vede k trvalé stresové reakci.

Úzkost = strach bez předmětu; jedinec má strach a neví z čeho.

Závislost = stav chronické nebo periodické otravy opakovaným použitím přirozené nebo syntaktické drogy, která poškozuje postiženého i okolí (více v 5. čísle našeho časopisu).

Vztahové problémy = problémy v působení mezi dvěma nebo více jevy, objekty či osobami.

Druhy psychoterapie:

Individuální = psychoterapie ve vztahu klienta a psychoterapeuta.

Rodinná = psychoterapie ve vztahu psychoterapeuta a klientů, kteří pocházejí z jedné rodiny. Řeší rodinné problémy a pomáhá dosáhnout rodinné harmonie.

Skupinová = psychoterapie využívající skupinové dynamiky; psychoterapeutem řízené setkávání více klientů.

Současné směry psychoterapie:

- Gestalt terapie.
- Integrovaní v psychoterapii
- Kognitivně behaviorální terapie (KBT).
- Psychoanalýza
- Psychodynamická psychoterapie
- Rodinná psychoterapie
- Rogersovská psychoterapie
- Systemická psychoterapie

Cíle psychoterapie:

Odstranění chorobných příznaků = nejčastější důvod psychoterapie.

Reedukace = převýchova; snaha rozvinout nevyvinuté osobnostní vlastnosti či je pozměnit

Pracovní léto v USA

TEXT: KRYŠTOF DOHNAL

Důvod, proč píši tento článek, je ten, že bych se s vámi rád podělil o svou pracovní a řekněme i kulturní zkušenost, kterou jsem získal v “zemi neomezených možností.”

O tomto summer intershipu jsem se dozvěděl od svého kamaráda, který studuje obor Mezinárodní obchod na VŠE. Řekl mi, že pojede prodávat edukační materiály jako door-to-door sales man, a to zhruba na 4 měsíce do Spojených států. Má první reakce byla negativní, protože představa, že pojedu prodávat knížky do USA, nebyla zrovna podle mých představ. Nakonec jsem však souhlasil, že si sjednám schůzku s manažerem Ing. Josefem Dvořákem, který má na starosti studenty vysokých škol, kteří o tento druh zkušenosti mají zájem. Pan inženýr byl velice přívětivý a nebylo pochyb, že má velkou zkušenost v komunikaci s lidmi. Nakonec mě přesvědčil, abych si s ním sjednal i další schůzky. Byl jsem uvolán.

K tomu, abych vystoupil na nashvillském letišti, chybělo opravdu hodně. Nejdříve jsem musel napsat eseje na téma: „What does commitment mean to me? „ a „ Why do I think I am the best candidate?“ Dále jsem podstoupil pár vstupních pohovorů, jak v angličtině, tak i v češtině. Nakonec mi bylo sděleno, že jsem

vhodný kandidát, a mě čekalo tříměsíční vyřizování. Nejdříve bylo potřeba zarezervovat letenku. Upřímně řečeno mám fóbii z létání, takže jsem volil takovou leteckou společnost, kde je nejmenší procento poruchovosti letadel. Cena letenky se pohybovala okolo 20 000 Kč s tím, že jsem ji kupoval čtyři měsíce předem. Dále bylo nutné zařídit pracovní vízum, ve kterém bylo i pojištění. Vše se vyřizuje přes GEC, což je americká společnost schvalující pracovní víza. GEC se musí nejdříve ujistit, jestli opravdu studujete. Pokud nemáte statut studenta, je velice těžké zařídit si pracovní vízum, které se pohybuje kolem 12 000 Kč. Pokud jsou schváleny všechny formalities, čeká vás třicetiminutový rozhovor s americkou ambasádou v anglickém jazyce. Následuje návštěva ambasády, aby se ještě u okýnka ujistili, že nejste opravdový blázen. Nakonec dostanete vízum a zaplatíte poplatek kolem 3 000 Kč. Po nelehkém absolvování těchto formálních procedur “zábava” teprve začala.

Ze všeho nejdříve se musíte naučit Sales talk, tedy jakýsi manuál, jak správně představit produkty, na co se ptát, abyste byli co nejvíce úspěšní v prodeji.

Sales talků existuje několik. Ten první se týká největšího knižního setu, který čin šest

knih, kde jsou předměty od matematiky až po přípravu na AP classes (třída těch nejlepších, kde máte největší šanci dostat se na univerzitu). Tento set stál \$ 639 (\$ 109 za kus). Váš profit činil nějakých 40% z každého produktu. Následně existuje sales talk na College entrance - kniha se softwarem připravující na SAT a ACT testy (něco jako u nás Scio testy). Pak už jsou zde dětské sety pro malá nemluvnata až po druhou třídu základní školy a webové stránky, kde jsou rady pro rodiče, jak správně vychovávat dítě, interaktivní hry a různá cvičení pro děti do druhé třídy a nakonec jakýsi tutor pro středoškoláky. Cena za webové stránky byla \$ 20.

Zní to jako věda, ale postupem času si zvyknete. Příprava byla o trochu složitější, neboť jsem se během zkouškového období musel učit i sales talk činící pár desítek stran. Po překonání zkoušek už nebránilo nic tomu, abych nastoupil do letadla na letišti Václava Havla. Z Prahy do Düsseldorfu jsem letěl asi hodinu a z Düsseldorfu do New Yorku kolem osmi hodin. Odtamtud pak tři hodiny do Nashvillu, kde je hlavní sídlo firmy Southwestern. Zde jsem strávil jeden týden v Sales school. Všichni studenti z celého světa tu absolvovali různé besedy a přednášky, učili se o americkém školství a mentali-



tě, ale především o zdokonalení a praktikování sales talku.

Po tomto velmi náročném týdnu jsme se všichni rozletěli do všech koutů USA. Já a dalších 25 členů jsme byli posláni do Kalifornie, konkrétně do města Modesto.

Já měl to štěstí, že jsem společně se svým kamarádem, manažerem a dalšími třemi studenty mohl bydlet v apartmánu, který jsme si pronajali. Ostatní si museli najít rodinu. Každý z nás platil \$ 40 týdně. Jednalo se o dvoupatrový dům s dvěma koupelnami a dvorkem. Prvních pár dní jsme se rozkoukávali, přeci jenom určitý kulturní šok to ve vás zanechá, a nakonec „hurá do práce“.

Rád bych podotkl, že tato práce byla asi nejnáročnější, kterou jsem kdy dělal, ať už z psychologického nebo fyzického hlediska. Popíšu vám, jak zhruba vypadal běžný pracovní den.

Ráno jsem vstal v sedm hodin, dal jsem si studenou sprchu, provedl ranní hygienu a jel jsem na kole do Denny's, což je velice dobrý snídaňový řetězec typic-

ký svými pancakes a výbornou slaninou. Po snídani jel každý z nás do svého terfu (pracovní oblast, kterou nám manažer na mapě vyznačil). V osm hodin už jsem musel klepat na první dveře. Na sobě jsem měl triko s límečkem, šortky a sportovní obuv. Na zádech bookbag se všemi samplly (jakási demo verze knih). Dohromady měl celý batoh 15 kg. Takhle jsem chodil od domu k domu do dvou hodin, dal si oběd v podobě toustu s burákovým máslem a marmeládou (Američané tomu říkají peanut butter and jelly) a šel zase do práce. Domů jsem se dostal kolem desáté večer. Takto to pokračovalo necelé čtyři měsíce šest dní v týdnu, neboť v neděli se konal Sunday meeting, kde jsme dostávali rady, co zlepšit na našem prodávání. Vždy jsme jeli na nějaký výlet po okolí, například San Francisco, San Diego, Santa Cruz, Sequoia National Park atd. Teď bych rád viděl vaši tvář, pokud si čtete tyto řádky. A to bych málem zapomněl, že teploty dosahovaly mnohdy i 45 stupňů Celsia. Možná si kladete otázku, proč by někdo něco takového

podstupoval dobrovolně?

Vybral jsem si tento program s vidinou rozšíření si obzorů a zkušeností. Chtěl jsem poznat americkou kulturu se vším všudy, a to si troufám tvrdit, že jsem po návštěvě tří tisíc rodin zvládl. Co se týče finančního ohodnocení, nebylo to nic moc. Nebo spíše nic než moc. Já osobně jsem si vydělal nějakých 40 000 Kč, ale byla zde i dívka, která si přivezla přes půl milionu. Teď určitě zvedáte oči v sloup, ale pokud se vám podaří jeden prodej denně, opravdu to tak vychází, vezmete-li v potaz, že průměrná cena za celý set byla kolem 7 000 Kč.

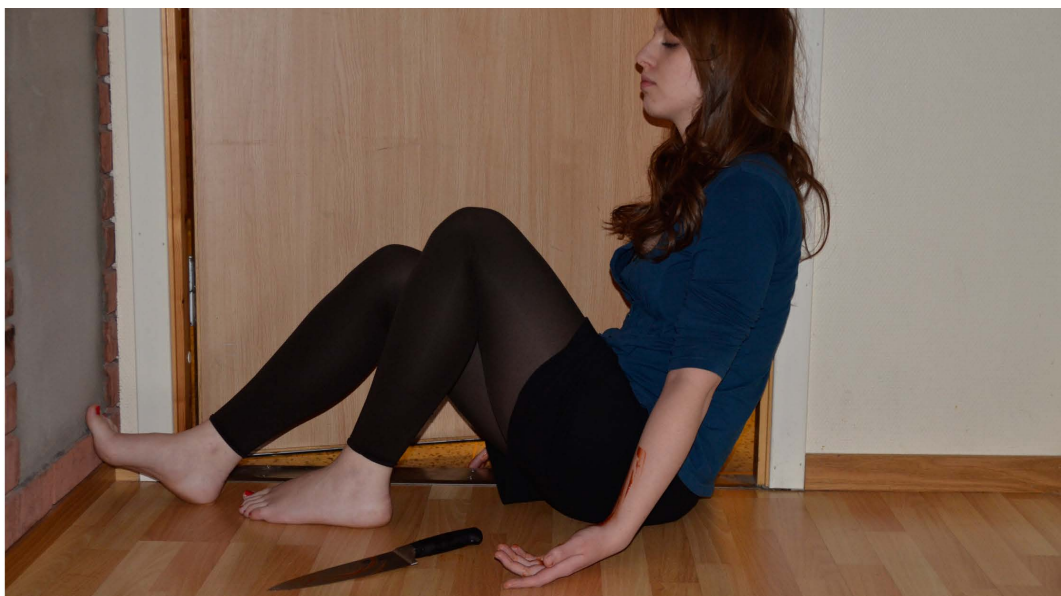
Nejkrásnější částí celého intershipu bylo čtrnáctidenní cestování. Nejdříve jsme letěli zpět do Nashvillu, kde nás čekalo papírování a počítání vydělaných peněz, ale potom zasloužená odměna v podobě road tripu z Nashvillu do New Yorku. Spolu s dalšími čtyřmi kamarády jsme si na pár dní pronajali auto a vyrazili přes Philadelphii, Washington D.C., Niagarské vodopády až do Big Apple. Ale o tom někdy příště :-)

NEVYHÁNĚJ ZLO ZLEM

TEXT: IVETA KUBAŠTOVÁ

Když bylo Emmě, dnes již dvaadvacetileté studentce, dvanáct let, její rodiče se rozvedli. To však nebyla ta nejhorší událost jejího dětství. Rozvod byl jen koncem, pomyslnou tečkou za vším, čím si Emma a její starší sestra musely projít.

Emmininy rodiče se hádali již v době, když byla Emma ještě hodně malá. Jak šel čas, přešel otec od hádek i k fyzickým útokům na svou manželku; nejčastěji se jednalo o facky. „Jednou to máma schytala tak, že „přistála“ na skříni,“ vzpomíná Emma. Svůj vztek si Emmin otec vybíjel i na ní a její sestře. Když Emma například provedla něco u stolu při obědě, dostala od otce přes ruce dřevěnou laťkou, kterou měl stále připravenou u stolu.



Tehdy desetiletá Emma jednou přistihla svou sestru, jak se úmyslně řeže na rukou. „Divila jsem se, ale ona mi vysvětlila, že jí to pomáhá, že je to ulevující,“ popisuje Emma a dodává: „Když bydlela jeden čas sestra u babičky, byla jsem najednou na všechny ty hádky sama. Řekla jsem si, že když to pomohlo jí, tak by to mohlo pomoci i mně.“ Zvolila stejný způsob jako její sestra. Řezala se žiletkou na vrchní straně rukou. Vybrala si tuto část těla proto, aby si způsobila bolest přinášející úlevu, ale zároveň aby si nijak vážněji neublížila.

Neřezala se každý den. Bylo to spíše nárazově – když už byla situace doma k nevydržení. „Když jsem dostala od táty facku, tak jsem se nerozbrečela. Držela jsem to v sobě. Pak jsem ale třeba po měsíci vybuchla a brečela jsem celý den. V takových situacích jsem hledala útěchu v žiletce,“ dodává Emma.

Emmina matka ji po čase při řezání se přistihla. Začala Emmě nadávat, že je hloupá. Emma tedy slíbila, že už to nikdy neudělá. Místo toho si dávala větší pozor, aby její tajemství nikdo neodhalil. Nosila dlouhé rukávy, potítka... „Jednou jsem měla triko s dlouhým rukávem, když bylo asi 35°C. Holky ve škole se mě ptaly, proč mám v takovém teple takové triko. Řekla jsem jim, že ho musím nosit, protože jsem nemocná.“

Se svými problémy se Emma nikomu nesvěřila – ani své nejlepší kamarádce. „Přišlo mi hloupé svěřovat se s tím někomu, kdo má tak úžasnou rodinu jako ona. Myslela jsem si, že by to nepochopila,“ vysvětluje Emma.

Nikdo si nevšiml, že by Emma měla nějaké problémy. Škrábance na rukou nebyly tak patrné a o rozvodu jejích rodičů nikdo nevěděl. Emma tak byla na všechno úplně sama.

Po rozvodu rodičů si Emma ubližovat přestala. Otec se odstěhoval a s ním zmizely i hlavní příčiny problémů v rodině.

S otcem se od té doby moc nevidá. Nebyl zájem ani ze strany otce, ani ze strany Emmy a její sestry. „Pořád si stěžuje, že nenapišeme ani SMS, takže mu píšu vždy alespoň k Vánocům, narozeninám a při událostech, kdy se to „musí“, aby to nevypadalo blbě. Přitom on sám se ozve jen proto, aby nám vyčetl, že mu ani nenapišeme, když na nás pořád platí,“ podotýká Emma. Naposledy se viděli před třemi lety, když přijel se svou přítelkyní na nákupy do města, kde Emma bydlí. Předtím se vídali asi jednou za rok.

Okolí považovalo otce za úžasného tatínka, který by pro svou rodinu udělal cokoli. Na veřejnosti vždy vystupoval zodpovědně a na své děti byl velmi hodný. „Když jsme byli někde na návštěvě, např. u babičky, tak to byl milionový tatínek, ale doma to bylo peklo. Nikdo by to do něj prý nikdy neřekl. Byl to prý úžasný tatínek už na pohled.“

Ačkoli si otec o svých dcerách vždy myslel, že jsou hloupé a nikdy nic nedokážou, obě nyní studují vysokou školu, Emma je navíc již soběstačná a přes to všechno stále optimistická a usměvavá.

DOTEKY MÚZY

Problémy Facebooku

Na Facebooku ve světě modře,
měli jsme se všichni dobře.
Rozrůstal se stále dál,
a každý se velmi bál -
bylo zřejmé, že přijde den,
kdy rozplyne se náš modrý sen.
Neskákala jsem radostí,
když přišel ten den i s žádostí:

„Přidej si mě do přátelství,“ nabádala matka,
když uviděla fotky z akcí, tak nastala hádka.

Psala ke každému statusu
a já byla jsem za husu.
Tento problém se vyřešil,
když už nás nikdo neřešil,
protože byli jsme plnoletí,
taky vám přijde, že ten čas letí?

Jaké jsou problémy současnosti?

Každý máme přátel dosti,
někdy možná příliš mnoho,
když často ani nevíme koho.

Stáváme se piloty,
létajícími mezi životy
lidí, které vůbec neznáme.
Následky? Jsou nám zatím neznámé...

/ Šárka Chaloupková/

Zrada

Co od člověka čekati se dá?
Lásku, přátelství, snad radost rozdává.
Ne však jen dobrým chlubit se může,
zradu též tato bytost zmůže.
Zrada, tak podlá to zbraň,
jak ranit city, zničit lásku.
Zamíří do všech stran.
A bytost sundá si masku.
Vidí v tom prospěch snad,
vysvětlit jinak se to nedá.
Zničí vše pěkné a co pak?
Do hloubi srdce se vkrádá.
Bolest v srdci a šrámy způsobí,
jako šíp zasáhne nečekaně.

Je podlý to čin,
jenž člověka oslabí.
Odpustit asi se dá,
však v srdci nadále zůstává.
Na povrch někdy se vynoří,
varovat všechny příchozí.
Co počít s tím člověkem si má?
Zapomenout se nedá.
Odpustit a nemyslet,
to jediná je odpověď.

/Nikola Panušová/

Filo sófická

Vlezla tam kulatá hlava
a čuměla.
V té chvíli zdálo se
že v hlavě nic
neměla.
Vlezla tam kulatá hlava
chvíli nic neřekla
jen civěla.

Co hlavo tady civíš?
Copak nevíš,
že svými činy měříš
sukno na svůj rubáš?
Do něho vbalena,
ještě tohoto večera
odkutálíš se pryč
Jako míč,
Nafouknutý
Jako měch nadutý
Pýchou

Potom ta hlava,
byť nepřestala civět,
řekla pár vět
co za ní řek, skřet
za zuby ukrytý
Skřet zpitý
VÝLUČNOSTÍ
Meki, mek, mek
Jak už jsem řek !
Blambulála, blemsty
nechci mít v tom prsty !
Holalá hoj, domasófa
Toť je slovo filosofa!

Pak ta hlava záští zhulená
vtáhla se mezi ramena
A při těch velkých
myšlenkách víru
našla, kde tesař nechal díru.
A do rubáše vbalená,
ta hlava vykutálená
vyvalila se v svět,
Hrdý to moudrosti květ.

/Josef Kasal/

Mozaika

Ztracený kousek
nikdo ho nehledá
každý ho nachází
každý ho odsouvá
hlouběji zasouvá
a pak zas odchází
nikdo ho
nevrátí
na prázdné
místo
barevné
mozaiky.

/Iveta Kubaštová/

Poslední stařečkova píseň

Jen starý hlupák pje píseň
Do vody, která nevnímá
Sedí tu sám, pod velkým moudrým
tisem
Hlava mu padá, zlehka usíná
Vánek si hraje s jeho vousy
Kapičky deště tancují
Země se točí kolem svojí osy
Mravenci v blátě pracují
Ten muž tam zemřel s písní na rtech
S trnovou dýkou v srdci zarytou
Sám život načmáral mu parte
Utlumil píseň do teď hlasitou

/Jaroslav Šimek/

FILMY, DOKUMENTY, KNÍŽKY

TEXT: MARTINA WETTEROVÁ

Ke studentskému životu patří i studentské večery. Ty si představuji tak, že všechny povinnosti do školy již jsou splněné (nebo teprve čekají na zhotovení, ovšem je na ně stále dostatek času a zrovna na ně chybí nálada či energie), na obzoru se nerýsuje žádná zajímavá akce a všichni spolubydlíci jsou nalepeni na svých monitorech. Právě teď přichází na řadu naše tipy, jak takovýto večer strávit efektivně, zároveň se dozvědět informace týkající se našeho oboru a ještě se u toho pobavit. Tady jsou:

DIVOKÉ DÍTĚ

Nedávno jsem na doporučení své spolužačky shlédla film Divoké dítě a rozhodla jsem se, že se s Vámi o něj podělím. Existují dva filmy se stejným názvem, jeden je starší černobílý a druhý je novější z roku 2001. Viděla jsem tu novější verzi, ale jsem si jistá, že i ta starší stojí za pozornost. Velmi mě překvapilo nízké hodnocení na ČSFD - já osobně bych mu dala přes 80%.

Film byl natočen podle skutečné události a zabývá se tematikou vlčích dětí. Hlavní hrdinkou je Katie, která do svých třinácti let nepoznala nic jiného než temnou místnost se židlí a postýlkou. Ve skutečnosti byly děti čtyři, realita je zde ale upravována ve prospěch filmu. Katiin otec, jehož motivy k tomuto činu nejsou ve filmu objasněny, ji izoloval od světa, když se dozvěděl, že je nejspíš mentálně zaostalá. Matka Katie na mě působila také nezralým dojmem. Neustále se celých 13 let domnívala, že dcera je nemocná a potřebuje být izolována. Hned poté, co byl tento příběh zmedializován, otec dívky spáchal sebevraždu. U jeho těla byl nalezen lístek se slovy: "Svět nikdy nepochopí". Společnost se Katie ujala a snažila se jí pomoci. Dívka putovala z rodiny do rodiny, dokonce chvíli žila společně se svojí biologickou matkou, která však situaci nezvládala. Neměla ráda hluk a vadilo jí, že Katie plive na podlahu. Příběh je velmi poutavý a silný, vypráví o tom, jak se dosud nesocializovaná dívka snaží stát členem společnosti. Nikdy jsem si neuvědomila, jak pro takového člověka může být těžké smrkání do kapesníku. Nepřekvapil mě ani postoj společnosti ke Katie - lidé ji brali jako vědecký projekt, někteří se snažili být další Annou Sullivanovou, tedy chtěli být ti, kdo divoké dítě naučí potřebné dovednosti a tím se proslaví. Katie společně s dalšími neustále bojovala s hypotézou, která tvrdí, že pokud se dítě nenaučí mluvit do puberty, pak už to nezvládne. Jak tento boj dopadl, se dozvíte ve filmu.

PSYCHOLOGIE SÉRIOVÝCH VRAHŮ

Andrej Drbohlav, autor knihy, se dlouhodobě věnuje analýzám profilů sériových vrahů a dokázal ve 472 stranách popsat ty nejtemnější stránky lidské duše. Kniha mě velmi zaujala hlavně díky příběhy, při kterých jde mráz po zádech. Líbilo se mi, že autor popisoval i dětství těch nejbrutálnějších vrahů dnešní doby. Média často hovoří o tom, co člověk udělal, ale již mlčí o tom, proč to udělal, jaké měl pohnutky či co ho ovlivnilo. Mnohokrát jsem si říkala, že kdyby měli někteří z těchto pachatelů jinou výchovu, bylo by nás na této planetě o něco více. Celou knihou čtenáře doprovází fotografie, dopisy, či kresby, které vytvořili sami pachatelé. Text nutí k zamyšlení nad námi samými, nad společností a systémem. V mnohých případech selhala jak společnost, tak odborníci, jejichž úkolem je pomáhat. Jednou možná budeme pracovat s těmito lidmi a musíme si uvědomit, že chybovat je lidské, ale za těchto okolností mají jistá pochybení nedozírný následek. Na druhou stranu se zde ukázalo, že není možné pomoci všem. Některé osobnosti jsou tak patologické a zvrácené, že zůstanou nepochopené a nikdy se nebudou moci začlenit do společnosti.

DRBOHLAV, Andrej. Psychologie sériových vrahů : 200 skutečných případů brutálních činů sériových vrahů současnosti. Vyd. 1. Praha : Grada, 2013. 466 s. Psyché. ISBN 978-80-247-4371-4.

UTRPENÍ MLADÉHO WERTHERA

Tuto knihu jsem přečetla ze zvědavosti, protože jsem slyšela, jak velký měla vliv na společnost. Nejen díky tomuto románu se proslavil autor Johann Wolfgang Goethe, mezi jehož obdivovatele patřil i Napoleon Bonaparte.

Příběh je o nešťastné lásce, která je pro autora utrpením. Spisovatel zde barvitě popisuje pocity neštěstí a bezmoci. Zdá se, že jediným vysvobozením pro hrdinu je odchod z tohoto světa, tedy smrt jako únik.

Kniha byla v minulosti několikrát zakázána, protože po vzoru této knihy - s pistolí v ruce - si sáhl na život alarmující počet mladíků. U mrtvých se údajně nacházela otevřená Goetheova kniha a dopis zmiňující nějakou její pasáž. Někomu je možná znám tzv. Wertherův efekt, který říká, že jakmile média začnou rozebírat nějakou sebevraždu, dojde k mírnému nárůstu tohoto jevu ve společnosti.

Knihu doporučuji, je jistě zajímavá a neshledávám ji nijak nebezpečnou.

GOETHE, Johann Wolfgang von. Utrpení mladého Werthera. 4. vyd. Praha : Mladá fronta, 1968. 106 s.

AKADEMICKÝ SENÁT PEDAGOGICKÉ FAKULTY

Milí spolužáci, kolegové,

mnozí z vás si jistě všimli, že proběhly volby do Akademického senátu Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové. Za naši katedru Sociální patologie a sociologie PdF UHK jsem kandidovala společně s Jakubem Lokajem. Rádi bychom voličům poděkovali za hlasy i čas, který jste nám věnovali! Do studentské komory AS PdF UHK jsem se z nás dvou dostala bohužel jen já. Dalším zástupcem studentů AS PdF UHK se stala studentka a členka stávajícího AS UHK („velkého senátu“) Bc. Lucie Špráchalová, která je bývalou členkou naší katedry a v současné době studuje na katedře Sociální pedagogiky. Druhou polovinu studentské komory tvoří dva studenti - Jan Hanus, studující taktéž na katedře Sociální pedagogiky, a Adam Trejbal (Katedra slavistiky a Katedra Pedagogiky a psychologie).

Akademický senát je samosprávný zastupitelský orgán, který zřizuje Zákon o vysokých školách (§ 7 1a). Náš akademický senát se skládá z 11 členů, z toho čtyři tvoří studenti fakulty a sedm členů je z řad pedagogů fakulty. Zástupcem naší katedry v zaměstnanecké komoře je PhDr. Václav Bělík, Ph.D.

A co vlastně dělají členové AS? Hlavní úkoly akademického senátu můžeme shrnout do tří základních oblastí – kontrolní, schvalovací a iniciační. Senát spoluurčuje dlouhodobé směřování fakulty, volí kandidáta na děkana, schvaluje rozpočet, podmínky pro přijetí ke studiu ve studijních programech uskutečňovaných na fakultě, schvaluje vnitřní předpisy fakulty a postupuje je ke schválení akademickému senátu vysoké školy a rozhoduje o zřízení/sloučení/splynutí/rozdělení nebo zrušení fakultních pracovišť. Mezi kontrolní funkci patří kontrola nakládání s finančními prostředky. A hlavně je prostředníkem při řešení aktuálních problémů studentů i zaměstnanců fakulty.

Pro nás je důležité být Vám k dispozici. Byli bychom rádi, kdybyste se na nás, jako vaše zástupce (členy studentské komory) obraceli s konkrétními připomínkami či problémy a zapojovali se tak do fakultního dění. Můžete se na nás obracet se svými připomínkami ohledně studia a tím můžeme společně pomoci zlepšit studijní podmínky, prostředí a různé další věci, které vám nevyhovují a trápí vás. Můžete nás kontaktovat na e-mail či skrze facebook. Ráda bych vás upozornila i na naši facebookovou skupinu „Studentská komora Akademického senátu Pedagogické fakulty UHK“, do které se můžete přidat a sledovat tak aktuální dění studentské komory AS PdF UHK.

Dále bych vás ráda pozvala na další zasedání fakultního akademického senátu, protože všechna zasedání jsou veřejná! Konkrétní datum zatím není stanoveno, avšak objeví se na našich facebookových stránkách.

Máte-li připomínky, podněty, nápady, neváhejte a určitě se ozvěte!

Záleží mi na tom, jak se vám studuje. Jsem tu pro vás!

Vaše zástupkyně v AS PdF UHK Marie Brichová

JEDEN SVĚT

TEXT: ŠTĚPÁNKA KRYSPÍNOVÁ

Pořadatelem tohoto jedinečného festivalu dokumentárních filmů o lidských právech je jedna z největších neziskových organizací ve střední Evropě: Člověk v tísni. Tato organizace se vedle humanitární a rozvojové spolupráce, podpoře lidských práv či programů sociální integrace věnuje i vzdělávacím a informačním programům. Největším z jejích počinů je právě festival Jeden svět.

První ročník se konal v roce 1999; dnes je tento festival nejvýznamnějším festivalem svého druhu v Evropě. Jeden svět se může chlubit čestným uznáním UNESCO za výchovu k lidským právům z roku 2007.

“Cílem aktivit Jednoho světa je povzbuzovat ve svých divácích a diváčkách pocit spoluzodpovědnosti za chod společnosti a podporovat v nich občanský aktivismus.”

Letošním stěžejním tématem je PRÁCE, ať už se jedná o práci v asijských či evropských továrnách nebo o dětskou práci. Jednotlivé dokumenty se dotknou i tématu nezaměstnanosti, migrace či syndromu vyhoření.

Promítací místa & vstupné
Bio Central, tř. Karla IV. 774, Hradec Králové; velký sál: 70,- Kč, malý sál: 50,- Kč

Program:

24. 03. 2014

17:00 Prales tančících duchů + debata (FF UHK)
18:30 Počátky
20:00 Slavnostní zahájení festivalu - S chutí do toho! + debata s Mgr. Martinem Horákem – ředitelem krajské pobočky Úřadu práce v Hradci Králové

25. 03. 2014

10:00 SENIOR BIO Všechno je možné
17:30 Projekt Příroda
18:30 #chicagoGirl + debata (FF UHK)
20:00 Raduga (slavnost duhy) + debata s režisérem filmu Zdeňkem N. Bričkovským

26. 03. 2014

10:00 BABY BIO Podezřelá čokoláda
17:30 Mý věci
18:30 Horníci pod palbou
20:00 Ukrajina není bordel
20:30 Viva Cuba Libre – rapová vzpoura

27. 03. 2014

17:00 Mých posledních 150 tisíc cigaret + debata s režisérem filmu Ivem Bystřičanem a dalšími hosty
18:30 O trhu s orgány
20:30 Neopouštěj mě
+ debata s MUDr. Petrem Hruběšem a Mgr. Janem Bažantem z Léčebny

Více informací k filmům přímo na www.jedensvet.cz



OBČANSKÉ SDRUŽENÍ KVĚTNÁ ZAHRADA a STŘEDISKO VÝCHOVNÉ PÉČE SVITAVSKA

vyhlašují

VÝTVARNOU SOUTĚŽ – návrh loga pro nově zřizované Středisko výchovné péče Svitavska

Propozice soutěže:

- Soutěž je určena pro jednotlivce nebo skupiny
- Předkládat lze práce výtvarné (malba, kresba, grafika, PC zpracování, velikost do A4)
- **Termín odevzdání prací:** do 31.03.2014 mailem s udáním jména, příjmení, bydliště a věku na adresu: svpsy@seznam.cz
- **Nejlepší práce** se stanou součástí stálé výstavy v budoucích prostorách Střediska výchovné péče Svitavska. Fotografie nejlepších prací budou umístěny na webu střediska výchovné péče.
- Práce bude **hodnotit odborná porota** složená ze zástupců Občanského sdružení Květná Zahrada a pracovníků Střediska výchovné péče Svitavska. Tři nejlepší práce budou oceněny věcnými cenami.
- **Poznámka:** Středisko výchovné péče Svitavska jako nově vzniklá organizace je mj. školským poradenským zařízením, které bude od nového školního roku 2014/15 poskytovat preventivně výchovnou péči dětem a mladistvým od 3 do 18 let, popřípadě do ukončení jejich soustavné přípravy na budoucí povolání (do max. 26 let). Péče bude poskytována ambulantní, terénní a celodenní formou. Středisko přijímá do péče klienty, u nichž je dominantní porucha chování, ale nenastal u nich důvod k nařízení ústavní výchovy nebo uložení ochranné výchovy. Zároveň je snahou cílenými postupy předcházet vzniku či prohlubování výchovných problémů. K hlavním obtížím, které středisko řeší, patří: školní problémy, problémy v rodině, osobnostní a psychické problémy, počátky zneužívání návykových látek (včetně alkoholu a nikotinu), gambling, projevy asociálního chování. Své služby poskytuje středisko dětem, mladistvým, rodičům, pedagogům a dalším výchovným subjektům

Kontakt: Dana Krchová, Občanská sdružení Květná Zahrada
Květná 40
572 01 p. Polička
Tel.: 724 146 401, e-mail: svpsy@seznam.cz

NOVÝ DISKUSNÍ KLUB STOA

TEXT: JAKUB LOKAJ

V minulosti bylo pro dychtivé mozky možné pravidelně debatovat na setkáních o. s. Symposia „Ztracené umění demokratické diskuse“ v klubu Čtyřka na Malém náměstí. Diskusní kluby pod záštitou tohoto sdružení však byly v loňském roce zrušeny. Tato událost iniciovala založení nově se rozvíjejícího diskusního klubu s názvem STOA, jehož vznik podnítl PhDr. Josef Kasal, Ph.D. Stoa byla starořecká sloupová síň, kde se antičtí filosofové za chůze snažili dosáhnout poznání. „Nám snad budou stačit židle.“ Nový diskusní klub přichází s populárními filosofickými, sociologickými, antropologickými a dalšími tématy. První setkání s tématem „Proměny ideálu ženské krásy v čase“ proběhlo 24. 3. 2014 a zažehlo živelnou výměnu myšlenek. V tomto duchu bychom rádi pokračovali. Klub je určen nejen studentům a pracovníkům Univerzity Hradec Králové, nýbrž i dalším, které baví vědění. Kromě společných setkání se můžete připojit ke skupině s názvem „STOA diskusní klub“ na Facebooku. Společná setkání budou nově situována v Restauraci Orel (bývalý restaurant DANUP) na adrese Československé armády 353/1 blízko Jiráskových sadů. Klub Čtyřka na Malém náměstí bohužel musel změnit své původní prostory. O připravovaných akcích budete včas informováni.





OD ORANŽOVÉ PŘES NÁMĚSTÍ NEZÁVISLOSTI AŽ NA KRYM

31.BŘEZNA 2014
18:30

RESTAURACE OREL
(BÝVALÝ RESTAURANT DANUP)
U JIRÁSKOVÝCH SADŮ

TOPÍTE SE VE ZPRÁVÁCH SPOJENÝCH SE SITUACÍ NA UKRAJINĚ? ZTRÁCÍTE PŘEHLED? VŠE BUDE VYSVĚTLENO V DALŠÍ DISKUSI NA TÉMA UKRAJINSKÉ KRIZE. PROČ SE OD NÍ NĚKTEŘÍ POLITICI DISTANCUJÍ, PŘESTOŽE MAJÍ PRÁVO RUSKO SANKČNĚ POTRESTAT? NEMOHLA BY V DNEŠNÍM PRAGMATICKY SMÝŠLEJÍCÍM SVĚTĚ EKONOMIKA USTOUPIT MORÁLCE?

AKADEMICKÝ
DISKUSNÍ KLUB

Facebook/stoa diskusní klub



Pedagogické dny

SEZNAM SE BEZPEČNĚ

Beseda o dokumentu spojená s promítáním pro pedagogické pracovníky zabývající se možným ohrožením dětí a mládeže v kyberprostoru.

JUDr. Miroslav Antl a Miroslav Vaňura

Pondělí 24. 3. 2014, 10:00 hod.

Učebna: AULA (Objekt společné výuky Univerzity Hradec Králové)

CHCI BÝT EXPERTEM V PRAXI SOCIÁLNÍCH OBORŮ

Beseda se studenty KSPSoc o praxích a spolupráci s partnerským městem Svitavy.

PhDr. Erich Stündl, koordinátor prevence kriminality, Město Svitavy

Mgr. Lenka Buchtová, ředitelka o.s. Bonanza

Mgr. Ferdinand Raditsch, předseda o.s. Květná zahrada

Úterý 25. 3. 2014, 10:00 hod.

Učebna: A1 (Objekt společné výuky Univerzity Hradec Králové)

STUDENTSKÁ SOCIALIA 2014: RIZIKOVÉ CHOVÁNÍ V KONTEXTU PEDAGOGICKÉ REALITY

Čtvrtek 27. 3. 2014, 12:00 hod.

Učebna: C5 (Nám. Svobody 301, Hradec Králové)

SUBKULTURY MLÁDEŽE A SOCIÁLNÍ PATOLOGIE?

PhDr. Josef Smolík, Ph.D.

Pátek 28. 3. 2014, 10:00 hod.

Učebna: A17 (Objekt společné výuky Univerzity Hradec Králové)

KONTAKTY:

Společná adresa: eventusprocollegis@gmail.com

Redakční rada

Mgr. Stanislava Hoferková, Ph.D. (stanislava.hoferkova@uhk.cz)

Mgr. et Mgr. Tereza Raszková (tereza.raszkova@uhk.cz)

PhDr. Václav Bělík, Ph.D. (vaclav.belik@uhk.cz)

PhDr. Josef Kasal, Ph.D. (josef.kasal@uhk.cz)

Doc. PhDr. Iva Jedličková, CSc. (iva.jedlickova@uhk.cz)

Helena Malířová (helena.malirova@uhk.cz)

Lenka Antalíková (lenka.antalikova@uhk.cz)

Jakub Lokaj (jakub.lokaj@uhk.cz)

Marie Brichová (marie.brichova@uhk.cz)

Kateřina Machková (katerina.machkova@uhk.cz)

Iveta Kubaštová (iveta.kubastova@uhk.cz)

Autoři pravidelných rubrik

Barbora Janderová (barbora.levaiova@uhk.cz)

Martina Wetterová (martina.wetterova@uhk.cz)

Petr Kuráň (petr.kuran@uhk.cz)

Ostatní autoři

Bc. Alena Muzikantová (alena.muzikantova@uhk.cz)

Bc. Klára Mejšnarová (klara.mejsnarova@uhk.cz)

Šárka Chaloupková (sarka.chaloupkova@uhk.cz)

Nikola Panušová (nikola.panusova@uhk.cz)

Kryštof Dohnal (krystof.dohnal@uhk.cz)

Michaela Jašková (michaela.jaskova@uhk.cz)

Tomáš Kužel (tomas.kuzel@uhk.cz)

Štěpánka Kryspínová (stepanka.kryspinova@uhk.cz)

Lenka Pohořalová (lenka.pohoralova@uhk.cz)